

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum Christus alijs mereri potuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

31.

Cur potius
Christus
mereri po-
tuerit dotes
corporis,
quàm glo-
ria animæ.

Resp. ad
obicct.

Coroll. 1.
Meruit ani-
mæ impas-
sibilitatem
& dotes
corporis.

32.

Christus
cur mereri
potuerit
dotes cor-
poris, quas
non mere-
tur animæ
beatæ.

Instantia
Scoti.

Solvitur.

33.

Coroll. 2.
Meruit suâ
resurrecti-
& ascensio-
nem.

Tertium.
Item nomi-
nis exalta-
tionem.

Philip. 2.

Quartum.
Item pote-
statem iu-
dicis.

fuisse collatæ humanitati Christi; quia tamen opus nostræ redemptionis aliud exigebat, illis caruit, ut pro nobis pati posset; posita autem huiusmodi carentiâ, in Christo inueniuntur sunt omnes conditiones ad meritum necessariae; & cum sit nobilius aliquid obtinere per meritum quàm sine illo, quando quis caret ipsa re quâcumvis aliâ debita; sequitur, Christum potuisse illa mereri, & re ipsâ meritum quantumvis alio titulo debita. unde ad argumentum

Resp. negando conseq. & dico aliam esse rationem gratiæ & gloriæ animæ, &c. quod hæc fuerint re ipsâ collata animæ Christi à primo conceptionis instanti, unde præuentum est omne meritum: quæ ratio meriti non est præuenta respectu eorum quibus aliquando caruit.

Ex dictis Doctores varia deducunt. 1. Christum meruisse animæ impassibilitatem & dotes corporis. & quidem impassibilitatem animæ statim post mortem est consecutus; dotes verò corporis post resurrectionem.

Dices 1. dotes corporis debebantur Christo ratione gloriæ animæ.

Conf. si dicatur Christum promeritum has dotes eò quòd aliquando illis caruerit, poterit dici animas beatas mereri resurrectionem, & suorum corporum glorificationem.

Resp. ex dictis patere hoc debitum non repugnare merito.

Ad confirmationem Resp. negando assumptum: quia certum est quod animæ beatæ non sint amplius in statu merendi: unde resurrectio & glorificatio corporum confertur vi antiquorum meritum, vel saltem moraliter debetur ratione status: Christus verò dum in hac vita versaretur erat in statu merendi, ut fide constat; potuit ergo eius meritum sese extendere ad obtinendam gloriam corporis quæ carebat.

Dices 2. non tam videtur meritis gloriam corporis quàm amotionem impediendi. Ita Scotus dist. 18. q. vnica. §. hoc viso.

Sed cum non aliud fuerit impedimentum quàm carentia ipsius gloriæ, non apte dicitur quòd non meruit directè ipsam gloriam corporis: cum amotio consistat formaliter in collatione gloriæ corporis; quemadmodum tenebræ formaliter tolluntur per lumen.

2. Deducunt Christum meruisse suam resurrectionem & gloriosam in celos ascensionem.

3. Deducunt Christum meruisse nominis exaltationem. Quod patet ex cap. 2. citato ad Philip. ad quam exaltationem pertinent testimonia data in baptismo, & transfiguratione; similiter & gloriæ; item annuntiatio natiuitatis eius pastoribus facta per Angelos, & Magis per stellam; adoratio eorumdem Magorum, honor qui per totum mundum illi & sancto eius nomini defertur.

4. Deducunt Christum promeritum potestatem iudicis, seu ut veniat cum potestate & maiestate in fine sæculi ad eos iudicandos quibus sua bona distribuit, & pro quibus est mortuus. Aduerte non esse promeritum ipsum titulum Capitis & Regis vniuersi; nam huiusmodi titulus nihil est aliud quàm effectus formalis humanitatis vnitæ Verbo, vel potius inde resultat: fieri enim nequit ut Verbum hypostaticè sibi vnuerit humanitatem, & Christus etiam in quantum homo non sit caput totius vniuersi.

ARTICVLVS IV.

Utrum Christus alijs mereri potuerit?

AFFIRMAT. quæ doctrina certa est de fide, & patet ex nostra redemptione.

Resp. affir-
est de fide.

DV B I V M I.

Utrum Christus meruerit Angelis gratiam sanctificantem & gloriam?

34.

DV P L E X est hæc de re sententia. Prior affirmat, quam tenet Suarez disp. 42. sect. 1. conclus. 1. qui plures pro ea citat. Valentia disp. 1. q. 8. puncto 3. Cornelius in 1. caput ad Ephes. versu 21. & videtur fauere S. Thom. in caput 1. Ioannis lectione 10. exponens illud, de plenitudine eius nos omnes accepimus; ubi dicit, scilicet omnes Apostoli, Patriarchæ, Prophetæ, & iusti qui fuerunt, sunt, & erunt, & etiam omnes Angeli; & infra, quia plenitudo gratiæ quæ est in Christo, est causa omnium gratiarum quæ sunt in omnibus intellectibus creaturis.

Affir. Suarez
Valent.
Cornel.

Fauere vi-
detur S.
Thom.

Prob. 1. ex Scriptura, Ioannis 14. Ego sum via, veritas & vita; nemo venit ad Patrem nisi per me. ubi particula nemo vniuersalissima, potest etiam Angelos comprehendere. cap. 17. Hæc est vita æterna ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Iesum Christum: ubi rursum videtur indicari nulli obtinere vitam æternam nisi per fidem in Christum. Ad Ephes. 1. Instaurare omnia in Christo quæ in celis & quæ in terra sunt in ipso.

Suadetur
primò ex
script.
Ioan. 14. &
17.

Ephes. 1.

35.

Prob. 2. ex varijs Patribus; sed eorum testimonia parum vrgent, cum possint commode intelligi de Christo secundum diuinam naturam; quòd scilicet Verbum vel Vnigenitus Dei Filius secundum diuinam naturam Angelis sit causa gratiæ. Videtur tamen vrgere Gregor. lib. 1. in primum Reg. cap. 2. qui ad illa verba, Neque enim est alius extræ, ait; subauditur, sanctus: extra eum sanctus aliquis esset, si absque dono Vnigeniti sanctificationis spiritum habere potuisset. Sed quis hoc asserere audeat de hominibus, quod de Angelis nequaquam constat: locus aliter citatur à Suarez, sed ita habet ut retulimus. & infra; & quia Vnigenitus Dei Deus est, extra eum non est aliquis, quia nemo electorum nisi in ipso est (scilicet quoad statum iustitiæ) quod sic refertur ad diuinitatem, ut nequaquam intellectum humanitatis eius euacuet.

Prob. 2. ex
Patribus,
sed non ad
modum ef-
ficaciter.

Gregor.

Prob. 3. ratione. 1. Deus prius præuidit Christi merita quàm gratiam vel gloriam Angelorum; ergo huiusmodi merita potuerunt à Deo ordinari, ut per illa gratia & gloria Angelis conferretur: & verius est ita factum esse, cum ad gloriam Christi pertineat.

2. Christus est primum in genere gratiæ; igitur alijs est causa eiusdem gratiæ.

3. Angelis facta est reuelatio Incarnationis, & habuerunt illius fidem; cum illud mysterium viderent in Verbo.

Notandum tamen Suarez disp. citatâ sect. 2. conclus. 1. censere Christum non esse mortuum pro Angelis, quia mors solum assumpta est propter homines; unde censet gratiam non esse datam Angelis ex meritis Christi fundatis in morte, sed in alijs actibus charitatis, religionis &c. Porro non esse mortuum pro Angelis patet ex cap. 5. 2. ad Cor. ubi dicitur, si vnus pro omnibus mortuus est, 2. Cor. 5.

Prob. 3. ra-
tione.

36.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

Suar.

non esse mortuus morte peccati. Conclusionem 2. censere non esse proprie redemptos, quod potest colligi ex loco ad Cor. citato. Ratio est quod non fuerint sub peccato.

Posterior sententia negat, quam tenent plurimi Scholastici tam antiqui quam recentiores, etiam aliqui qui censent Christum fuisse venturum quamvis Adam non peccasset. Tenet etiam S. Th. in 3. dist. 13. q. 2. art. 2. ad quaestiuiculam 1. quae sententia videtur omnino vetior.

Probari potest 1. ex dictis q. 1. art. 3. si enim Adam non peccante Verbum non sumpisset carnem, consequens est non fuisse collatam Angelis gratiam & gloriam ex meritis Christi, cum Christi meritum supponat Incarnationem Verbi; Incarnatio vero ex hypothesi supponat peccatum Adami; ergo & Christi meritum supponit peccatum eiusdem Adami. Atqui gratia Angelis collata non supponit peccatum Adami; ergo neque Christi meritum, & proinde Christus dici nequit meritis Angelis gratiam & gloriam. Minor prob. Angelis independentem à peccato Adami consecuti sunt gratiam & gloriam.

Conf. peccatum malorum Angelorum supponitur peccato primi parentis, gratia vero tam eorum quam bonorum Angelorum fuit prior peccato malorum Angelorum, & per scientiam visionis prius à Deo praequisita.

Prob. etiam supposito decreto Incarnationis ante prauium peccatum Adami, pro quo

Notandum 1. omnium sententia etiam eorum qui censent Verbum incarnandum quamvis Adam non peccasset, decretum aduentus Christi in carne passibili praesupponere praescientiam peccati Adami, ita ut Christus non fuisset venturus in carne passibili si Adam non peccasset.

Notandum 2. conditionem seu rationem meriti in operatione, esse moralem quandam conditionem eius secundum existentiam quam reipsa sortitur, non vero secundum solum esse obiectiuum, quod potest habere in mente praemiantis, & secundum alias circumstantias, quas habere quidem posset, nunquam tamen est habitura; ut facile patet exemplis humanis &

Conf. 1. actio meritoria mouet praemiantem ad aliquid concedendum tanquam actio exercita in illius commodum vel honorem; actio autem solum obiectiuè se habens in mente praemiantis non potest dici exercita vel exercenda in honorem illius.

Conf. 2. actio meritoria requirit distinctionem saltem naturarum inter eum qui meretur, & eum qui reddit premium: haec autem distinctio inueniri non potest si actio consideretur prout solum habet esse obiectiuum in mente praemiantis. Adde meritum sub conditione non esse meritum.

Ex his Prob. 2. meritum Christi prout fuit actu secundum ordinem naturae & secundum Dei prauiionem, supponit Incarnationem Verbi in carne passibili, haec autem supponit peccatum Adami; ergo meritum Christi prout reipsa positum secundum naturae ordinem & Dei prauiionem praesupponit Adami peccatum. Ut autem constat, gratia & gloria Angelis collata non supponit illud peccatum, sed est prior, & proinde est prior merito Christi, & collata independentem ab illo.

Conf. Deus solum remunerauit actus Christi quos vidit aliquando futuros & secundum eum statum quo reipsa aliquando exercerentur; & casualitas istorum actuum solum extenditur ad ea

quae possunt censeri posteriora: atqui collatio gratiae Angelis facta non est subsecuta vel in re, vel in scientia Dei actus Christi, secundum eum statum quo reipsa sunt exerciti; ergo gratia Angelis est collata independentem ab huiusmodi actibus.

Prob. 3. Christus non est mortuus pro Angelis, ut etiam fatetur Suarez. sup. ergo non videtur illis gratiam promeritis. Conseq. prob. quia nullo solido fundamento dici potest quod pro ijs meritis fuerit, pro quibus non est mortuus; cum Christi meritum fuerit in morte consummatum, seu omne meritum Christi tribuatur morti ut consummationi: neque enim Christus obtulit singulos actus independentem ab alijs & à morte sua, sed omnes per modum vnius meriti in morte consummandi, ut proinde non videatur illis meritis, pro quibus mortem non obtulit & subiit.

Dices meritum quidem Angelis per mortem, non tamen pro ijs mortuum; sicut licet Christus sibi fuerit meritis per mortem, tamen dici nequit quod pro se fuerit mortuus.

Resp. ad priorem partem dici non posse quod in ea sumitur, nec esse simile id quod adfertur in posteriori parte argumenti: quia Christus solum secundario sibi est meritis, ita ut ex primaria intentione totus fructus mortis ad alios sit relatus; supposito vero quod tam Angelis sit meritis per mortem quam hominibus, dici nequit quod secundario pro Angelis meritis fuerit; id enim est contra hypothesim alterius sententiae, quae debet asserere Christum tam directè & ex eadem intentione obtulisse mortem pro Angelis, ex qua obtulit pro hominibus: igitur si dicatur pro hominibus mortuus, dicendus etiam erit mortuus pro Angelis.

Dices per mortem non satisfecit pro Angelis.

Resp. id non referre, quia nihilominus eadem mors in ratione meritorij pro eis oblata fuerit, quod sufficit ut dicatur pro ijs mortuus.

Prob. 4. Angeli adepti sunt gloriam ante Christum; cum tamen secus videatur futurum fuisse si gratiam ex eius meritis fuissent consecuti: non enim debuissent consequi ante prauium pretium, neque debuissent donari beatitudine ante auctorem salutis suae.

5. Fauere videtur scriptura, quae aduentum Christi non solum perpetuo refert in utilitatem hominum, sed interdum de eo ita agit ut videatur Angelos excludere, ut patet ad Heb. 2. nusquam Angelos apprehendit, sed semen Abrahae apprehendit. quod non tantum intelligitur de apprehensione per assumptionem humanitatis, quasi velit scriptura diuinum Verbum non vniuisse sibi naturam Angelicam sed humanam; verum ut ex toto discursu Apostoli patet, eo etiam sensu intelligitur, nusquam Angelos apprehendit ut saluaret; iustificaret. Eodem capite dicit: qui enim sanctificat & qui sanctificatur, ex uno omnes. ubi docet Christum assumpsisse naturam passibilem, & ex eodem esse cum ijs quos sanctificat.

Respondet Suarez particulam, ex uno, denotare Deum, quasi velit Apostolus, qui sanctificat, nempe Christus, & qui sanctificantur sunt ex Deo.

Verum ea interpretatio nullo modo subsistit; quia Apostolus vult probare decuisse Deum consummare Christum per passionem; quia nos eramus passibiles: quae ratio nullo nullius esset momenti, si particula, ex uno, referretur ad Deum, & denotaret id quod vult Suarez; cum etiam fuisset

Prob. 3.

Instauria.

Solutur.

40. Dicitur nequit Christum, licet non sit pro Angelis mortuus, esse meritum Angelis per mortem.

Prob. 4.

41.

Prob. 5.

Hebr.

Ibid.

Explicatio Suarez.

Non ad-

nuitur.

ex Deo, licet non fuisset passibilis. Per illam ergo particulam vult significare Christum fuisse eiusdem naturae & conditionis cum ijs quos sanctificauit. Vnde sequitur, *propter quam causam non confunditur fratres eos vocare*, nusquam autem Angelos vocauit fratres.

Conf. Apostolus eodem cap. dicit; *quia ergo pariter communicant carni & sanguini*, id est, constant fragili carne, & ipse similiter participauit eisdem. Et eius scopus eo tendit ut inculcet nos habere Pontificem eiusdem naturae cum ijs pro quibus saluandis venerat.

Replica.

Dices locum citatum intelligi de ijs qui sanctificantur à peccato: vnde nihil facit ad praesentem quaestionem; nam conceditur Angelos non fuisse per Christum à peccato liberatos & sanctificatos, sed solos homines; inde tamen non habetur Christum non fuisse eis gratiam promeritum.

Solutur.

Resp. concedendo priorem partem assumpti, negando autem posteriorem; quia Apostolus satis indicat nullum sanctificatum per Christum qui non fuerit per eundem à peccato liberatus, & Christum nullum sanctificasse, cum quo non fuerit eiusdem naturae.

42.

Satisfit argumentis prioris sententiae.

Ad argumenta in contrarium allata Resp. S. Tho. loco citato posse explicari quod velit in genere Christum esse Angelis causam gratiae, quod verum est quamuis solum sit causa secundum diuinitatem. Vnde hic locus non urget pro prioris sententia; quemadmodum nec fauet quod habet hac parte q. 7. art. 9. in corpore, ubi asserit gratiam collatam Christo tanquam vniuersali principio in genere habentium gratiam; quia verba generalia explicanda sunt de hominibus, in quibus solis iuxta sententiam eiusdem, ut vidimus, Christus gratiam influxit; nec aliud exigit discursus illius articulo 9. citato. Non fauet etiam quod q. 8. art. 4. doceat Christum esse caput Angelorum; non enim id docet quod censeat influere in illos gratiam sanctificantem, sed quod Angelis aliquam saltem influentiam ab eo recipiant, v. g. illuminentur.

Explicatur S. Tho.

43.

Ad loca Script.

Ad loca scripturae Resp. primum intelligi de hominibus, quorum nemo venit ad Patrem nisi per Christum.

Idem est sensus secundi, ut patet ex ipso textu: nam Christus vult rationem quā homines ad vitam eternam peruenient, esse fidem Dei & Messie.

Ad 3. Resp. sensum illius est quod in Christo instaurata sunt omnia quae in caelis & quae in terra sunt, quia Christus repleuit ruinas Angelorum, dum eius meritis plurimi homines beatitudinem consequuntur; qui replent sedes lapsu Angelorum vacuatas. Instaurauit etiam dum sua passione homines Deo reconciliauit, & ad Angelorum societatem admisit, ut qui antea erant inimici, iam sint socij sub eodem Christo capite, de qua reconciliatione & pacificatione intelligitur id quod habetur ad Colossenses 1. *pacificans per sanguinem crucis eius sine qua in terris, sine qua in caelis sum.*

Coloss. 1.

44.

Explicatur S. Greg.

Ad Gregorium Resp. constare ex ipso textu eum in priori testimonio loqui de vniuerso secundum diuinitatem; nam ostendit aliquem extra Deum fore sanctum, si non haberet spiritum ex Filio seu Vnigenito, quia videlicet Filius est eiusdem cum Patre naturae & potentiae. Secundum Resp. intelligi de solis hominibus, non verò de Angelis, de quibus antea egerat in priori sententia. Posteriori ergo sententia solum docet nullum hominem posse esse iustum qui non habet fidem Incarnationis: & quidem tam Gregorius quam

plerique alij Patres id solum volunt in lege Euangelica; volunt enim post exhibitum Incarnationis mysterium & promulgatam legem Euangelicam, neminem posse sine eius fide iustificari & salutem consequi.

De cetero Gregorium fauere potius posteriori sententiae colligi potest ex homilia 14. in Ezechielem in illa verba: *Ecce murus foris fecus in circuitu domus vndique*, dicit enim, *et murus iste vndique in circuitu domus est, quia Vnigenitus Patris, qui sursum est firmatus Angelorum, ipse deorsum factus est redemptio hominum*. ubi per sursum intelligi potest secundum diuinam naturam; per deorsum potest intelligi secundum humanam; ut patet ex praecedentibus.

Ad 1. rationem Resp. negando assumptum, ut patet ex dictis tum hoc dubio, tum circa articulo 3. quaest. 1.

Ad 2. dico non esse necesse ut primum in quo genere sit causa efficiens reliquorum, sed sufficit si sit causa exemplaris. vnde licet Christus sit primum in genere gratiae, id est, perfectissimam gratiam etiam habitualem obtinuerit, non est necesse ut in omnibus alijs sit causa efficiens vel meritoria eiusdem gratiae, sed sufficit si in quibusdam sit causa exemplaris.

Ad 3. Resp. 1. valde esse probabile mysterium Incarnationis non esse in via Angelis reuelatum, ut tenent Molina 1. parte q. 57. art. 5. disp. 2. Becanus eadem parte tract. 3. cap. 2. quaest. 6. conclus. 3. Lessius disp. de praedestinatione Christi sect. 2. num. 29. quia nihil est quod hoc suadeat. Nam quamuis illud mysterium videant in Verbo, non sequitur quod illud crediderint in via; non enim omnes beati habuerunt fidem in via eorum omnium quorum habent notitiam in Patria; quamuis eorum habeant notitiam, quorum habuerunt fidem.

Resp. 2. licet Angeli habuissent fidem Incarnationis, non sequi quod habuissent gratiam ex meritis Christi; quia eorum fides per quam fuerunt iustificati, potuit respicere Christum ut obiectum, non autem necessario ut causam meritoriam.

D V B I V M II.

Utrum Christus sanobis promeritus omnes dispositiones ad gratiam?

Id negarunt Ferrariensis 4. contra gentes cap. 57. §. an autem. Driedo de captiuitate & redemptione generis humani tract. 2. cap. 2. parte 3. art. 4. & alij quos videre licet apud Suarez disp. 41. sect. 2. Valq. disp. 77. cap. 1.

Horum fundamentum est, quod existiment hoc ipso quod nobis applicantur Christi merita, nos iustificari & consequi peccatorum remissionem: cum ergo multi habeant fidem, gratias praenuntiantes, motus varios, quibus disponi possint ad iustificationem antequam ipsa consequantur peccatorum remissionem, sequitur illa nobis non conferri ex Christi meritis, sed ex sola Dei benignitate.

Verum Doctores communissime tenent contrarium, scilicet Christum nobis promeritum praedictas dispositiones ad gratiam sanctificationis, & quilibet alias.

Prob. 1.

Prob. 1. Ioannis 15. *sine me nihil potestis facere*. quo loco Christus vult quod absque suo in nos influat, nihil possimus facere conduens ad vitam aeternam, neque possimus absque eo inchoare viam ad Deum. In quem sensum eam sententiam intellexit Concilium Arausicanum 2. cap. 7. cum inde ostendat nos nihil posse conduens ad vitam aeternam, absque illuminatione & inspiratione Spiritus Sancti; inde enim patet, Concilium existimare ex loco Ioannis citato haberi, omnem quantumvis remotam dispositionem ad gratiam, prouenire ex Christi in nos influxu; qui vique influxus oritur ex eius merito; quod probatur: quidquid Christus nobis obtinuit, & quidquid nobis per eum conceditur, prouenit ex eius merito; nam quidquid nobis elargitur, per mortem & passionem suam obtinuit; ergo meritis est.

Ad Ephes. 1. *benedictus Deus & Pater Domini nostri Iesu Christi*, qui benedixit nos in omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo. ex quo loco patet non solum gratiam sanctificantem & peccatorum remissionem nobis prouenire ex Christi merito; sed omnem planè gratiam & dispositionem ad iustificationem, atque adeo ipsum fidei initium; cum omnis gratia praeueniens, fides, & quilibet pius motus preparans ad iustitiam, sit benedictio spiritualis & caelestis, & particula, *in*, idem valeat quod, *per*, & nihil aliud possit denotare quam causam meritoriam.

2. Ad Timoth. 1. *qui nos liberavit & vocauit vocatione sua sancta*, non secundum opera nostra, sed secundum propositum & gratiam quae data est nobis in Christo ante tempora saecularia. vbi rursus particula, *in* Christo, idem valet quod, *per* Christum, seu per Christi merita ab aeterno praeuisa.

Prob. 2. ex Concilijs. 1. ex Milenitano cap. 4. *signi dixit eadem gratiam Dei per Iesum Christum Dominum nostrum propter hoc tantum nos adiuuare ad non peccandum, quia per ipsam nobis reuelatur & aperitur intelligentia mandatorum, ut sciamus quid appetere, quid vitare debeamus; non autem per illam nobis praestari ut quod faciendum cognouerimus, etiam facere diligamus atque valeamus, anathema sit.* Cui enim dicat Apostolus scientia inflat, charitas vero aedificat, valde impio est ut credamus ad eam quae inflat nos habere gratiam Christi, ad eam quae aedificat non habere; cum tamenque sit donum Dei, & scire quid facere debeamus, & diligere ut faciamus. Ex quibus patet fidem & omnem cognitionem supernaturalem esse ex Christi meritis; similiter omnem sanctam operationem. Patet etiam omne donum per quod disponimur ad vitam aeternam, esse ex eiusdem meritis; cum Concilium ex eo concludat nos habere gratiam Christi, tam ut bene operemur, quam ut sciamus, quod utrumque sit donum Dei: censet ergo omne donum Dei (scilicet conduens ad vitam aeternam, seu quod ad religionem & pietatem pertineat) esse ex Christi meritis.

Afferitur etiam eiusdem Concilij caput 3. vbi dicitur gratiam Dei in qua iustificamur esse per Iesum Christum, quasi Concilium per gratiam in qua iustificamur, non solum velit intelligere eam quae constituitur formaliter iusti, sed omnem eam quae preparatur & mouetur ad iustitiam. Verum videtur non sit planè improbabile, non est tamen minus probabile eo loco gratiam in qua iustificamur, sumi pro gratia formaliter sanctificante, ut potest colligi ex ipso textu, in quo dicitur eam gratiam non solum valere ad remissionem peccatorum quae iam commissa sunt, sed etiam ut non

committantur; quod aptissime applicatur gratiae habituali seu sanctificanti.

2. Ex Concilio Arausicano 2. cap. 25. vbi postquam tradidisset, fidem antiquorum fuisse ex Dei gratia, addit, *quia gratiam etiam post aduentum Domini omnibus qui baptizari desiderant, non in libero arbitrio habere, sed in Christi nomine simul & credimus largitate conferri*. quo loco patet Concilium per gratiam intelligere etiam fidem, aliàs eius discursus non subsisteret.

3. Ex Concilio Trid. sess. 6. cap. 5. dicente, *declarat praeterea, (scilicet Sancta Synodus) ipsius iustificationis exordium in adultis à Deo per Christum Iesum praeueniente gratia sumendum esse, hoc est, ab eius vocatione, quae nullis eorum existentibus meritis vocatur*. quo loco Concilium etiam agere de vocatione ad fidem & ad baptismum, patet ex sequentibus capitulis.

Prob. 3. ex Patribus: Ambros. in locum citatum ad Ephes. *omne donum gratiae Dei in Christo est, ut si quis spiritu Christo benedicti se à Deo putet, errare se sciat*.

Ex epistola 95. apud Aug. quae est Patrum Concilij Mileuitani ad Innocentium Papam, qui cum toti sint ut Pelagius agnoscat aliam gratiam praeter ipsam naturam & liberum arbitrium gratis à Deo concessum, quam gratiam voluit esse ex Christi meritis, post medium epistolae dicunt: *ergo neque per legem iustitia, neque per naturae possibilitatem, sed ex fide & dono Dei per Iesum Christum Dominum nostrum, unum mediatorem Dei & hominum*.

August. libr. de praedestinatione sanctorum cap. 2. *donatus quippe illi erat à Christo, non solum ut crederetur eum, verum etiam ut pateretur pro eo*. Idem Aug. qui totus est in commendanda gratia Dei, pluribus alijs locis docet fidem esse donum Dei per Christum. Plures Patres videri possunt apud Vasq. disp. citata cap. 2.

Prob. 4. ratione. excepta iustitia originali, Christus nobis restituit ea quae in Adamo amiseramus, & nobis meritis est omnia ad salutem necessaria; atqui omnes praedictas & similes dispositiones amiseramus, siue amiseramus iustitias habendij; ergo Christus eas restituit: restituit autem per suum meritum, siue illas promerendo; ergo est nobis promeritus omnes dispositiones ad gratiam, quibus salus inchoatur.

Confirm. 1. meritum Christi potuit sese extendere ad huiusmodi dispositiones cum fuerit infinitum; & illae ex parte sua possunt cadere sub merito: cum ergo id sit conformius scripturae & Patribus, dicendum Christum illas fuisse promeritum.

Confirm. 2. magna est perfectio quod Christus possit influere in ea, quae nondum sunt membra illi actu coniuncta; quae perfectio non excedit virtutem meritorum Christi, eorumque dignitatem; igitur talis influxus non est ei negandus, cum ex scriptura, Concilijs, & Patribus habeatur. Quomodo verò non omnes credant, licet Christus sit nobis promeritus fidem, explicabitur in sequentibus.

Ex dictis colligo si facienti quod in se est viribus naturae, Deus concedat gratiae auxilia, quibus ille paulatim promoueatur ad iustificationem, illa concedi ex Christi meritis: pius enim est existimare quod Christus tali sit promeritus auxilia quibus in negotio salutis adiuuetur.

Ad fundamentum prioris sententiae Resp. negando assumptum; & dico, merita Christi non eo

Araus. 2.

Trid. sess. 6. Iustificationis exordium ex Dei gratia per Christum.

51.

Prob. 3. ex Patribus. Ambros.

PP. Milen.

August.

52.

Prob. 4. ratione.

Christus nobis restituit ea quae per peccatum amiseramus, excepta iustitia originali.

Corollary.

53. Ad fundamentum sententiae negatur.

falso

solo casu applicari, quo Deo perfecte coniungimur per gratiam habitualementem, sed etiam omni eo, quo aliquid nobis conceditur intuitu meritorum Christi, quamvis eo non obstante simus adhuc inimici Dei: quia nihilominus per illud constituimur in via ad reconciliationem.

Obiectio 1. *Opponit Driedo 1. illud Ioannis 6. nemo potest venire ad me, nisi Pater qui misit me, traxerit eum.*

Resp.

Resp. tractum Patris non opponi meritis Christi, sed viribus naturae; vult enim neminem ad eum per fidem posse venire, seu credere eum esse Messiam, sine Dei gratia; quam tamen gratiam non asserit hominibus dari sine suis meritis: & de cetero aliunde constat quod Christus illum tractum quo Pater per gratiam homines ad Christum trahit, sit promeritus.

54.

Obiectio 2. *Opponit 2. Augustinum lib. de praedestinatione sanctorum, cap. 15. dicentem, eam gratiam sit ab initio fides sua homo quicumque Christianus, quia gratia homo ille ab initio factus est Christus.*

Resp.

Resp. nihil inde confici; nam Aug. solum vult quod quemadmodum Christus Incarnationem non meruit, ita nos non mereamur vocationem ad fidem & ad Christianismum: non vero vult quod huiusmodi vocationem ex meritis Christi non habeamus.

Obiectio 3. *Opponit 3. quod Christus non sit nobis promeritus ut consequeremur auxilia ordinis naturae.*

Resp.

Resp. ut ita sit, non sequi quod non habeamus ex eius meritis ea quibus ad iusticiam promouemur. Adde si quae etiam ordinis naturalis in substantia nobis concedantur non ex generali providentia, sed ex speciali in ordine ad finem supernaturalem, illa etiam donari ex Christi merito.

Dices Christus solum nobis est promeritus ea quae Adamus per peccatum perdidit: ille autem non perdidit fidem.

Neglecta ea quaestione, num Adamus peccando fidem sibi amiserit, de quo utrimque sunt sententiae, Resp. negando maiorem, quia ad munus redemptoris pertinuit nobis restituere omnia quae Adamus nobis amiserat necessaria ad vitam aeternam: constat autem quod per peccatum Adami amiseramus fidem, seu ius ad illam, siue ille eam sibi perdidit, siue non.

Dices plurima ex dispositionibus enumeratis sent actus liberi: ergo non proveniunt ex Christi merito.

Resp. neg. conseq. quia illi ipsi actus ut proveniunt a gratia excitante & adiuvante, sunt dona Dei ex Christi merito.

D V B I V M III.

Quenam alia dona gratia Christus sit nobis promeritus?

56.

Resp. & dico 1. nobis esse promeritum remissionem peccatorum tam mortalium quam venialium; remissionem etiam poenarum tam aeternarum quam temporalium quae pro peccatis debentur.

Prob. ex cap. 1. ad Ephes. ubi dicitur: *Benedictus Deus & pater Domini nostri Iesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo.* quem locum superiori dubio expendimus. Matth. 26. *Hic est sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum.* Ad

Matth. 26

Rom. 5. *sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem, sic & per unius iustitiam in omnes homines in iustificationem vitae.* 1. Ioannis 2. *ipse est propitiarius pro peccatis nostris &c.* Apoc. 1. *Christus dicitur nos lavisse a peccatis nostris in sanguine suo.* His addi possunt multa scripturae, quae causam aduentus Christi docent esse deletionem peccatorum.

Ex his & similibus colligi potest Christum non solum nobis esse promeritum remissionem ipsarum culparum, sed etiam poenarum; cum earum remissio pertineat ad perfectam peccatorum remissionem.

Eadem conclusio patet ex Concilio Trid. sess. 6. cap. 7. ubi dicitur quod Christus sit causa meritoria nostrae iustificationis, quae requirit peccatorum remissionem.

Ratio est quod Christus venerit ad nos perfecte Deo reconciliandos, & ad ianuam caelestem nobis aperiendam: haec autem requirunt remissionem omnium quae recensuimus.

Dico 2. nobis etiam promeritum fuisse gratiam habitualementem seu sanctificantem.

Probatur ex scripturis praecedenti conclusione citatis: similiter ex Trid. Nam iustificatio (cuius Christus ponitur causa meritoria loco citato) non consistit in sola remissione peccatorum, sed, de lege saltem ordinaria, requirit infusionem gratiae, per quam constituimur formaliter iusti & filij Dei. item ex cap. 16. eiusdem sessionis ubi dicitur quod iustitia per quam nobis inhaerentem iustificamur, a Deo nobis infundatur per Christi meritum, ubi

Notandum quod hanc iustificationem & peccatorum remissionem Christus, non solum in alio & remotè sit promeritus, scilicet in auxilijs praevenientibus & alijs dispositionibus, sed etiam in se: cum omnibus alijs positis posset Deus peccata non remittere, & gratiam habitualementem non infundere. Vnde haec non proveniunt nobis absque novo Dei beneficio, & nova benedictione quam Christus est promeritus.

Dices nostra iustificatio ad Rom. 4. tribuitur resurrectioni. *qui traditus est propter delicta nostra, & resurrexit propter iustificationem nostram:* Christus autem non meruit resurgendo, ergo nostra iustificatio non nititur eius meritis.

Resp. negando conseq. nam, omnis varijs applicationibus particulae, *propter*, quas videre licet apud Cornelium in hunc locum; per illam particulam non designatur quod resurrectio sit causa meritoria nostrae iustificationis, sed significatur quod ad hoc ut iustificemur, debeamus credere Christum resurrexisse.

Quadam autem applicatione remissio peccatorum tribuitur passioni, iustificatio autem resurrectioni; quia per passionem Christus pro nobis satisfecit, fides autem resurrectionis censetur peculiariter necessaria ut iustificemur, ut ostendit idem Apostolus 1. ad Cor. 15. nisi enim resurrexerit Christus, inanis est fides nostra de resurrectione: adde inanem spem nostram; si enim non resurgamus, concidit omnis spes beatitudinis & salutis.

Dico 3. meritum nobis etiam fuisse gloriam. Patet ex cap. 16. citato. adde promeritum gratiae & gloriae augmentum, quod patet ex sententia Apostoli ad Ephes. & potest colligi ex cap. 16. citato Trid. 3. promeritum auxilia praevenientia quibus iusti ad bona opera excitantur, adjuvantia quibus

Conclusio 1. Meritus est nobis remissionem peccatorum omnium atque poenarum.

Ephes. 1.

Matth. 26

Rom. 5.

1. Ioan. 2.

Apoc. 1.

Trid. sess. 6.

57.

Conclusio 2.

Item gratiam sanctificantem.

Trid. sess. 6.

Replica.

Rom. 4.

Dilectio.

58.

Cur remissio peccatorum tribuitur passioni?

Cur remissio peccatorum tribuitur resurrectioni?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

Cur remissio peccatorum tribuitur gloriam?

Cur remissio peccatorum tribuitur auxilia praevenientia?

Cur remissio peccatorum tribuitur adjuvantia?

cooperantur, & protegentia patet ex cap. citato Trident. & quamvis auxilia praeuenientia dicantur iustis debita ratione status, non desinunt cadere sub Christi merito, tum quia solum debentur quodam debito congruitatis, quia nimirum est consentaneum Deum largiri amicis auxilia, quibus si velint cooperari, possint gratiam receptam conservare & in Dei amicitia perseverare. quae congruitas non inducit propriam obligationem in Deo, tum quia ut strictè deberentur iustis, non ideo desinerent cadere sub Christi merito, quod etiam ad hoc se potest extendere ut Deus amicos suos non deserat priusquam ab eis deseratur, & ut teneatur iis auxilia praeuenientia concedere.

Dico 4. promeritum etiam fuisse nostram satisfactionem. vbi

Notandum id dupliciter posse intelligi. 1. quod nobis sit promeritus auxilia, quibus excitamur ad opera satisfactoria exercenda, similiter & auxilia adiuvantia. 2. quod nobis sit promeritus ipsam satisfactionem, seu ut ipsa opera ex eius gratia facta similiter & passiones essent reipsa satisfactoria, & ab aeterno Patre acceptarentur in satisfactionem penarum pro peccatis debitam.

In hac conclusione dicimus Christum non solum priori modo promeritum nostram satisfactionem sed etiam posteriori: quod haberi potest ex Trident. sess. 14. cap. 8. dicente, neque vero ista nostra satisfactio haec quam pro peccatis nostris exolumus, non sit per Christum Iesum, &c. & post pauca; in quo satisfacimus facientes fructus dignos poenitentiae, qui ex illo vim habent, ab illo offeruntur Patri, & per illum acceptantur a Patre, ex quo habemus opera nostra satisfactoria ex Christo (id est ex Christi merito) vim suam habere, & intuitu meritorum Christi acceptari a Patre, videri potest caput 9. eiusdem sess.

Nec refert quod illa opera à iustis exercita vim quandam intrinsecam habeant ad satisfaciendum: quia nihilominus iusti per illa non satisfacerent reipsa, nisi accederet acceptatio Dei, quae Deus illa in satisfactionem pro peccatis acceptaret; quae acceptatio sit intuitu meritorum Christi.

Dico 5. Christum etiam dici posse meritum nobis ipsum nostrum meritum; non solum quia est promeritus gratias praeuenientes, adiuuantes, imo & habituales; seu, non solum quia est meritum ipsas rationes meriti, sed quia ipsummet meritum in se sit promeritus; seu, ut ipsa opera supernaturalia iustorum reipsa essent apud Deum meritoria. Quamvis enim opera supernaturalia iustorum sint condigna premio supernaturali; tamen Deum non possent obligare nisi huiusmodi premium reipsa promississet: haec autem promissio facta est intuitu meritorum Christi, in quo meremur, ut ait Trid. cap. 8. citato sess. 14. ita ut nostra opera ex illo habeant vim merendi, videri etiam potest sess. 6. cap. 6.

Queri verò potest num nostris bonis operibus in gratia factis reddatur amplior merces propter meritum Christi quam alioquin foret reddenda? v. g. an bonum supernaturale quod omnibus spectatis mereatur quatuor gradus gratiae in statu innocentiae, recipiat iam maiorem gratiam eo quod sit vium Christi membrum per fidem & charitatem ipsi vnum, Christo merente istud augmentum supra conditionem operis.

Aliqui affirmant, quod probant ex illo Ioan. 10. ego veni ut vitam habeant, & abundantius habeant. & ex cap. 16. sess. 6. Concilij Trident. Iuxta quos etiam nostris satisfactionibus in gratia praestitis maior venia seu poenae remissio conceditur, quam aliis eis secundum se responderet. Quae sententia est probabilis & pia: quam tenet Becanus de incarnatione cap. 14. q. 12. num. 5. Suarez disp. 41. sect. 3. §. tertio addi potest: & fusiùs tomo 3. de gratia lib. 12. cap. 19. num. 7. & sequentibus, pro qua plures citat.

Alijs tamen videtur, quod nostra opera non reddantur efficaciora ad merendum, quam si fierent ex gratia collata sine intuitu ad Christi meritum. videri potest Vasquez disp. 9. cap. 5. num. 49. quae sententia videtur probabilior: cum enim Christus in nostra opera non aliter influat quam modis à nobis explicatis; non videtur aliter illis suum meritum applicare, quam iuxta eam proportionem dignitatis quam haberent si non inniterentur eius meritis, sed acceptarentur à Deo ex sola ipsius voluntate.

Neque priori sententiae fauet locus Ioannis citatus, quia Christus ibi non vult nos propter eius merita vitam, id est, gratiam & gloriam maiorem recepturos, quam mereantur opera ipsa ex eius gratia facta, sed quod nobis promeritus sit frequentiora & praestantiora gratiae auxilia, quibus si cor respondeamus, exercebimus praestantiores virtutum actus, & ita gratiam maiorem consequemur.

Non videtur etiam fauere Trident. loco citato; cum inde solum colligi possit nostris operibus reddendum premium ex Christi meritis, iuxta proportionem influxus quem praebet in illa opera; non autem colligatur quod ex meritis Christi, premium sit illis reddendum ultra huiusmodi proportionem. Vnde non habetur quod acceptentur ad maius premium quam sit illud quod possent consequi si acceptarentur à Deo absque interuentu meritorum Christi: neque id videntur concludere rationes adductae à Suarez loco citato de gratia, si bene perpendantur.

Aduerte Christum non solum meritum esse dona his conclusionibus explicata ijs qui eius aduentum sunt subsecuti, sed etiam ijs qui eum praecesserunt, v. g. in antiquo testamento; quia post peccatum originale nullus gratiam ullam vel donum supernaturale est consecutus absque ordine ad Christi meritum. idem dicendum de perseverantia, de qua concl. 7.

Dico 6. Christus est etiam nobis meritus applicationem Sacramentorum, & similiter ut per illa ipsius merita nobis applicentur, cum illa sint quaedam vasa gratiae, quibus Deo reconciliamur & vnumur.

Dico 7. similiter est promeritus perseverantiam: quia illa consistit in quadam serie gratiarum; quibus infallibiliter dirigimur ad vitam aeternam; quod totum Christus est promeritus.

Difficultas est quomodo Christus illa omnia sit promeritus, cum non omnes credant, agant poenitentiam, consequantur remissionem peccatorum, iustificentur, perseverent in gratia: si enim haec & similia sit nobis promeritus, videntur debere vnicuique concedi; alioquin videretur Christo fieri iniuria.

Resp. optime haec consistere, quia neque Christus voluit, neque sua merita obtulit ut illa immedie

Affirmant quidam. Becan. Suarez.

Negatiua praeretur. Vasquez.

63.

Explicatur locus Ioan. 10.

64.

Conclus. 6. Meritus est nobis applicatione Sacramentorum.

Conclus. 7. Et denique perseverantiam.

65. Difficultas.

Resp. Christus sua merita

non obtu-
lit, ut illa ab-
soluere ho-
minibus con-
ferren-
tur &c.

Christus in
cōcessione
gratiarum
seruari vo-
luit com-
munē pro-
videntiā
cursum.

66.
Coroll. 1.

diate & absolute hominibus conferrentur, nullā
Propter conditionem ex eorum parte requisitā, sed
iustis de causis certas exegit conditiones, voluit
seruari ordinem diuinę providentię, homines suę
libertati relinquere, &c. cum ergo hæc & similia
exegerit, mirum non est si non omnes conse-
quantur remissionem peccatorum vel gratiam, si
non omnes saluentur, & quidem absque vlla in
Christum iniuria.

Notandum ergo quod licet Christus abunde sa-
tisfecerit pro toto genere humano, non tantum
quia obtulit pretium sufficientissimum, sed etiam
quia ex parte sua omnium salutem sincerē deside-
rauit, & ut eius merita omnibus prodesse: ni-
hilominus seruari voluerit voluntatem Patris &
communem providentię cursum, iuxta quem
Deus concedit gratias prout vult; noluerit etiam
rerum ordinem communiter immutare, & liberta-
tem causarum secundarum impedire.

Ex his facile patet. 1. quia ratione cum ijs qua
diximus his dubijs consistat, quod non omnes gra-
tiam sanctificantem recipiant & peccatorum rem-
issionem consequantur: quia ut sua merita ad
hos fines applicarentur, exegit vel ut per proprios
actus legitime disponderetur, v. g. per contriti-
onem perfectam, vel amorem Dei super omnia, vel
saltem Sacramēta debitē reciperemus iuxta cuius-
que Sacramēti conditionem; unde si quis vel suā
negligentiā neutrum præster, vel aliorum defectu
aut propter aliquod impedimentum ex parte cau-
sarum naturalium Sacramentum non recipiat, non
consequetur remissionem peccatorum, gratiam
sanctificantem non recipiet. Idem proportione di-
cendum de remissione poenarum, de augmento
gratię & alijs, quæ non consequimur vel absque
nostra cooperatione & dispositione, vel absque Sa-
cramenti receptione.

Similiter censendum est Christum promeritum
ut gratię præuenientes conferrentur seruatō ordi-
ne diuinę providentię, & seruatō rerum cursu. ne-
que enim applicauit sua merita ut illa confer-
rentur ebrijs, amentibus, infantibus, sed ratio-
ne ventibus secundum variarum occasionum exi-
gentiam.

67.

Secundum.
Est omni-
bus suffi-
ciēter pro-
meritus
gratiam sa-
ctificantē,
non autem
efficaciter.
Tertium.

Patet 2. quod licet Christus sit omnibus suffi-
cienter promeritus gratiam sanctificantem &c.
non sit omnibus promeritus efficaciter, sed tan-
tum ijs quibus huiusmodi beneficia reipsā confe-
runtur.

Patet 3. quod ad hoc ut Christus dicatur, & sit
promeritus huiusmodi dona, non sit necesse con-
cipere eum communiter prius mereri ut Deus
huic vel illi talem vel talem gratiam conferat,
quā Deum velle illam conferre, sed quod suffi-
ciat, quod videns Deum talem vel talem gra-
tiam huic vel illi concessurum id ipsum desiderauit,
& ad hoc suum meritum retulerit.

Videtur
quibusdam
quædam
meritus,
præter co-
munē cur-
sum.

Dixi, non esse necesse concipere eum communiter prius
mereri, &c. quia verisimile est quod quibusdam
meritus sit peculiaria dona præter communem re-
rum cursum, & antequam Deus conciperetur vo-
luisse ea dona conferre; ut, quod quibusdam sit
meritus peculiare gratias; item, ut aliqui mi-
raculosē nascerentur, sanarentur, conuerteren-
tur. Videtur etiam Apostolis meritis vocatio-
nem, antequam Deus conciperetur illos velle
vocare; item eximia gratiæ dona: consimili mo-
do videtur meritis Sacramentorum institutio-
nem & efficaciam. Pro cuius rei ampliori intel-
ligentiā

68.

Notandum quod Deus post peccatum origi-
nale præuissum, genus humanum ex sincero affe-
ctu rursus voluerit in viam salutis reducere, ei-
que de redemptore providere, & decreuerit Filium
in mundum mittere, tum ut satisfaceret pro pec-
cato generis humani; tum ut reliqua ad salutem
necessaria posset promereri; ita ut nihil vellent
hominibus conferre sine intuitu ad Christi me-
rita: postmodum præuiderit Christi merita, dein-
de propter illa voluerit seruatō ordine suę pro-
videntię & cursu causarum secundarum, nec-
non libertate humana, huic vel illi talem gra-
tiam conferre ad quam collationem gratiæ in par-
ticulari Christus sua merita retulerit; ita ut com-
muniter (iuxta supra dicta) non sit prius Chri-
stum huic vel illi in particulari mereri hanc vel
illam gratiam, quā Patrem æternum illam vel
ille dare propter merita eiusdem; sed hæc appli-
catio meritorum facta à Christo, sit ratione pos-
terior huiusmodi voluntate Patris, & supposita
illa voluntate Christus referat sua merita ad
hunc in particulari: quo modo dici potest mereri
meritorum suorum applicationem.

Quidam
Christus
spectant in
meritorum
suorum ap-
plicatione.

Ex dictis tum his dubijs tum quæst. 2. facile pa-
ter, Christum non esse meritum prædestinationem
omnium eorum quæ ad nostram salutem requi-
runtur; cum enim non sit meritis suam Incar-
nationem sine qua non fuit eius meritum, conse-
quens est quod non sit meritis prædestinationem
eiusdem.

Coroll.
aliud.
Christus
uō est pro-
meritus
prædestina-
tionem om-
nium eorū
quæ ad nos-
tram salu-
tem requi-
runtur.

Quoad alia dicendum quod sit meritis præde-
stinationem omnium beneficiorum de quibus
superioribus dubijs egimus: quod satis colligi-
tur ex Apostolo ad Ephes. 1. qui benedixit nos in om-
ni benedictione spiritali in celestibus in Christo, sicut Ephe-
s. 1. elegit nos in ipso ante mundi constitutionem ut essemus
sancti & immaculati in conspectu eius in charitate, qui
prædestinauit nos in adoptionem filiorum per Iesum Chri-
stum in ipsum, videri etiam potest caput 1. epistolæ
2. ad Timoth.

Ex quibus deducitur quod promeritus sit præ-
destinationem eorum quibus dantur gratiæ cum
quibus præuidentur saluandi, quia ex loco ad Ephe-
sios potest colligi quod eorum sit promeritus præ-
destinationem quorum in tempore est promeritus
collationem.

Petes an Christus sit meritis voluntatem quā
Deus decreuit aliquos saluare.

Dubium.
Dici potest
Christus
meritis vo-
luntatem,
qua Deus
decreuit
aliquos sal-
uare.

Medina hic versus finem negat; sed potest sine
vullo periculo concedi; nec videtur solide dici posse
quod Christus sit meritis nostram prædestinationem
(quod docet Medina hic ad 2. q. 6.) & tamen
non sit meritis hanc voluntatem; cum prædesti-
natio, præter præscientiam in Deo, solum addat
voluntatem conferendi ea ad quæ dicitur præde-
stinare; ergo qui potest dici causa prædestinatio-
nis, potest dici aliquo modo causa istius volun-
tatis, non quidem quoad existentiam (cum enim
sit ipse Deus secundum se non potest habere cau-
sam) sed quoad terminationem, seu ut respiciat
tale vel tale obiectum.

70.
Diffinit
Medina.

